

Publicerad 2010-09-23 22:22 av Ingmar Hård

vadfan

Jupiter glimmar starkast på över femtio år och i båt står jag och skådar, natthamnad i yttersta viken. Jag ser fyra av planetens månar stråla samtidigt som, runt oss, vågkruset mareldsglimmar. Något längre ut, mot klipporna, smekbrusar Skagerraks dynning.

Detta är oerhört.

Längre bort från telefonknapperiet kan ingen komma. Vårt ursprung, själva Aphrodites hem, andas till mig.

Jag, en son av Poseidon, sjunger sånger ut till rymd, som eviglen välver nebulosor.

Och, under mig, i havet, andas musslor, gamla som tiden själv.

Vilken i mig, vemodligen sakta räknas ner.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten